

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milá farní rodino,
mám tu čest vás pozdravit v postní době. Těšíte se na prázdniny? Proč se ptám? Postní doba mi připomíná dobu prázdnin. Možná, že o prázdninách posíláte děti na tábor. Tábor je moc fajn: člověk na něm zažije spoustu zábavy, pozná nová místa, a hlavně se setká se skvělými lidmi. Děti se těší na tábor, a to i přes to, že tábor není žádné „leháro“. Třeba na takovém skautském táboře se musí člověk dost omezit: jede na cizí místo, neleží v pohodlné posteli, ale v podsadovém stanu, nevybírám si z jídel, které nabízí restaurační menu, nýbrž je odkázán na to, jak se bude dařit kuchařům v polní kuchyni, a také se neúčastní jen zábavního programu, ale musí přiložit ruku k dílu, aby tábor fungoval a všem tam bylo dobře. Napříč nepohodlí, kuchyně bez michelinských hvězdiček, měnicímu se nemilosrdnému počasí a službě, kterou člověk vykonává, si tento tábor děti užívají.

Postní doba je v něčem podobná táboru. Také se v ní uskromňujeme, také děláme něco navíc pro druhé, a také si užíváme čas s těmi, které máme rádi. Může nám to připomínat tři věci, které nám církev doporučuje pro správné prožívání postní doby: půst, skutky milosrdenství a modlitba.

Ačkoli je tábor časem uskromnění (a možná někdy i bojových podmínek), tak se na něj děti těší, užívají si jej a vracejí se plné zážitků. Postní doba může a má být stejná. Není to čas nějaké melancholie, či deprese, ale časem, ve kterém se můžeme více setkat s Ježíšem, který nás miluje natolik, že pro nás neváhal jít až na kříž.

Postní doba je dobou, kdy si máme uvědomit Boží lásku k nám, nechat se Bohem obejmout, a svůj život znovu a více žít s Bohem i s našimi bližními. A přesně tohle nám všem přeji: abychom dokázali Boží lásku vnímat a skrze nás ji pocítili také naši bližní. Ať nám k tomu Pán žehná. +

otec Lukáš

Sv. Haštal (Kastul)

Haštal (Kastul) byl správce Diokleciánova císařského paláce v Římě. Haštal byl horlivým křesťanem a v dobách pronásledování ukrýval křesťany v horním patře císařského paláce. Mezi ukrývanými byl i papež Kája. Pronásledované křesťany shromažďoval k bohoslužbám, tam se také vzájemně povzbuzovali k vytrvalosti a statečnosti a posilovali se ve víře. Haštal byl přezdíván

„Hostitel svatých“. Za Haštalem chodil Tiburc, Říman vznešeného rodu. Oba prý měli dar uzdravovat nemocné a tímto darem obraceli na víru další pohany. V paláci dlouho neměl nikdo tušení, že se tam nachází tajné shromaždiště křesťanů. Ale nakonec, snad díky jednomu odpadlíkovi, se je podařilo objevit. Všichni právě přítomní křesťané u Haštala byli zajati a popraveni. Haštal byl při vyšetřování třikrát natažen na skřípec a zbičován. Obzvláště po něm chtěli, aby obětoval pohanským bohům Martovi a Jovišovi, snad proto, že jeho mučitelé v něm viděli oporu církve. Když se jim ho nepodařilo zlomit, zmučeného ho vhodili do jámy a za živa zasypali pískem. Jako jeho poslední modlitba v mukách je uváděna tato: "To je ten den, po kterém jsem toužil, hodina, kterou vítám. Děkuji Ti, Pane, že mohu trpět pro Tvé jméno." Lebku sv. Haštala získala roku 1368 Praha a je uchovávána ve farním kostele na Starém Městě. Je patronem pastevců, je vzýván při nebezpečí blesku a při kožním onemocněním růží. Jeho atributy jsou rýč nebo lopata, kopí, korouhev, meč, rytířská zbroj. Církev si připomíná jeho památku 26. března.

(Zdroj: *Životopisy svatých*) MS

Cesta kolem Bruntálu

ANEB JEDNOU NOHOU V BLÁTĚ A DRUHOU VE SNĚHU

Únor, i přes to, že v diářích je pro něj nejméně stran, je měsícem plným důvodů k oslavám nejednoho svátku. Tím jistě nejvzlezlejším je Valentýn - svátek všech zamilovaných. Svátek všech, kteří neodolali čokoládě v růžovém obalu s mašličkou. Nicméně, je tu ještě jeden den, který také nesměle doufá ve vaši pozornost. Den zamyšlení. Den, kdy bychom už při vstávání, měli uvažovat nad tím, jaké benefity nám přinese, když vykročíme pravou nohou napřed, při snídani se zamýšlet nad smyslem života a u čištění

zubů nad samotnou existencí vesmíru. Nebo snad ne? Dají se snad narozeniny zakladatele skautingu, R. B. Powella, prožít ještě lépe? Členové oddílu skautů a skautek našeho střediska by bez váhání odpověděli, že ano. Pustili se totiž do objevování tajů Bruntálska spolu se svými vrstevníky z Klimkovic. Poprvé se naši badatelé potkali na nádraží ve Svinově, odkud se s nimi vlak dokodrcal až do Bruntálu. Po výstupu nás čekal prudký vítr. Počáteční šok nás našťastí po chvílce nechal být a my se mohli vydat prozkoumávat lesy a louky tohoto blízkého, však rozdílného, kraje. Po pár krocích na lesní pěšině se naše boty začaly ztrácet pod nánosy bahna a starého listí z ještě starších stromů, a tak naše chut' vřhat se vstříc něčemu, jako je hustý les, kde bude jistě ještě více bahna, padala do hlubin jakési imaginární propasti. Náladu výletníkům zpravil odpočinek na malém plácku, který nevykazoval výrazný výskyt bahna, aby mohli pokořit první výzvu tohoto dne. Předat si v týmu, bez pomoci řeči, zprávu, která zahrnovala hádanku, kterou museli následně společně uhodnout. Hlavu si lámali i poté, co boty už měli oklepané od veškerých minulých zátěží a přitěžili a kráčeli si dál po cestě. Děti si vesele povídaly, porovnávaly zvyky svých oddílů a zjišťovaly, že jejich počáteční strach z nového a neznámého, jestli nějaký byl, se jeví jako zbytečný.

Když jsme došli do poloviny naší cesty, narazili jsme na něco, tento rok naprosto nevidaného. Na pozůstatky sněhu, který se již částečně prolul s blátem. Město, které ještě před pár chvílemi bylo na dohled, zůstalo kdesi v dáli a nás obklopovaly jen vysoké stromy, seschlá tráva, zmrzlé kaluže a našedlé mraky. Ponořit se tady do vodopádů myšlenek bylo snadnější, než říci slovo les. Byť zima má ještě vládnout, ptáčci se už předháněli, kdo má krásnější zpěv, a tak naši cestu doprovázeli skoro až k nádraží, kde jsme vyčkali na přímý vlak do Ostravy. Při zpáteční cestě zněly celým vagonem skautské historky, které se nestihly říct po cestě. Někteří z nás si na chvíli dovolili i zavřít víčka, jež otevřelo až šustění bund. Když jsem naprosto vyčerpání, však spokojeni, dorazili do klubovny, shodily jsme ze svých bolavých zad batohy, vytáhly jsme karimatky, abychom je již měli připravené k spánku a mohli jsme začít sledovat film „Nedotknutelní“. Koho tento snímek nezaujal, či jej už viděl, mohl se buď usadit o samotě u knihy, nebo si povídat s ostatními skauty a skautkami, kteří taktéž nenalezli zalíbení v promítaném díle. Snad neočekávanějším bodem večera byla večeře. Jak jinak, když posledním jídlem tohoto dne měla být všemi oblíbená pizza. Všichni jsme nedočkavě přešlapovali u okna a těšili si, až zazvoní zvonek a my se budeme moci vrhnout jako divá zvěř na naše jídlo. Nemuselo se ani čekat věčnost a horké kartonové krabice se povalovaly skoro prázdné na stole.

Ráno se pak stačilo sbalit, povysávat, utřít prach a zamést schody, nad vánočkou a hrnkem teplého kakaa prohodit poslední slova se členy oddílu z Klimkovic. S nepatrným úsměvem na rtech jsme se se svými novými kamarády rozloučili a sledovali je, jak se nevratně vzdalují v tramvaji, mířící k jejich domovům, zatímco naše kroky směřovaly na nedělní mši.

První pobožnost křížové cesty v Bělském lese

„Mám rád lesy a pocházím z kraje pod Hostýnem, kde jsou taková poutní místa. Krásné křížové cesty jsem viděl také na Moravě i v části Slezska, třeba v Sudetech. V našem městě ale o žádném nevím.“ „To už není pravda, máme svoji křížovou cestu i s křížem u Lurdské kaple v Bělském lese!“

V neděli 1. března 2020 se uskutečnila první pobožnost křížové cesty. Zájem věřících byl značný, troufám si říci, že většinu zúčastněných překvapil. Křížovou cestu vedl P. Vítězslav Řehulka. Byla obětována za obyvatele Ostravy a okolí.

O.Řehulka u prvního zastavení vznesl prosbu o modlitbu za uzdravení nepřítomného P. Bohuslava Nováka, faráře ve Staré Bělé.

V čele průvodu byl nesen kříž s trnovou korunou a hřeby, po stranách dvě pochodně. V průvodu bylo možné spatřit jak tu nejmenší drobtinu, lidi středního věku i seniory; kočárky, kola i turistický oděv. Kolemjdoucí náhodní návštěvníci Bělského lesa s překvapením, úctou i tolerancí patřili na zpívající procesi.

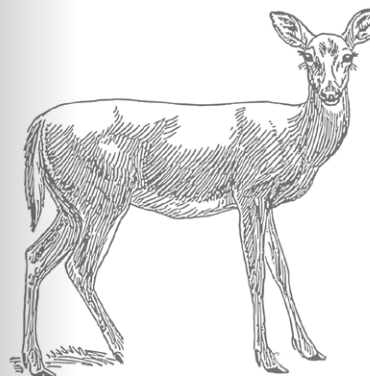
U každého zastavení přednesl o.Řehulka modlitbu svým silným hlasem, neb jak bývá dobrým zvykem, technika selhala. Po posledním zastavení a závěrečné promluvě, kdy o. Řehulka vyzdvihl zahájení nové tradice „První postní neděle s křížovou cestou v Bělském lese“ pod patronací jednou farností Stará Bělá a následující rok farností Ostrava-Jih, s tím, že toto místo se stane místem setkávání a vzájemné spolupráce. Následovalo požehnání a poděkování autorům a sponzorům křížové cesty i kříže. Tím bylo zakončeno toto zdařilé, dovolím si podotknout i požehnané, odpoledne.

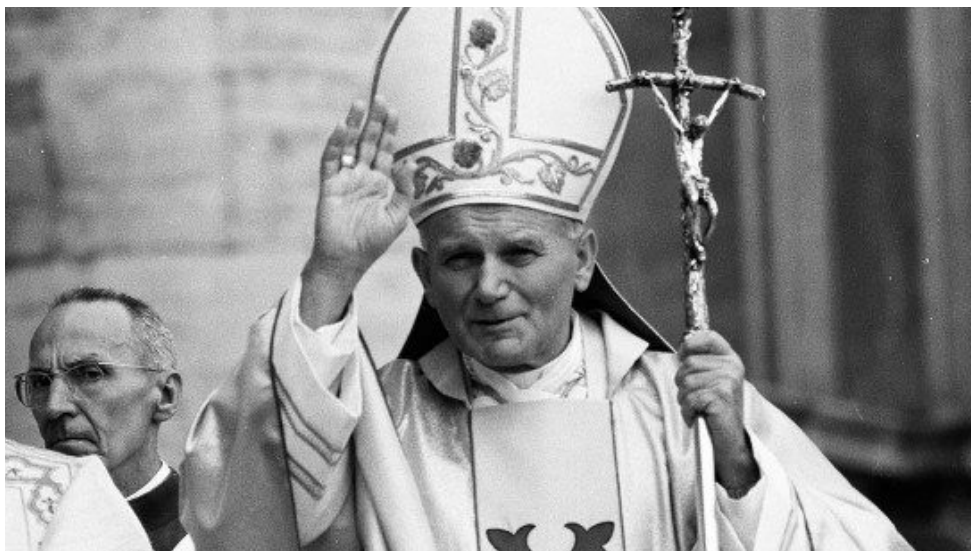
Následovala volná debata poutníků.

Závěrem bych rád podal následující informace.

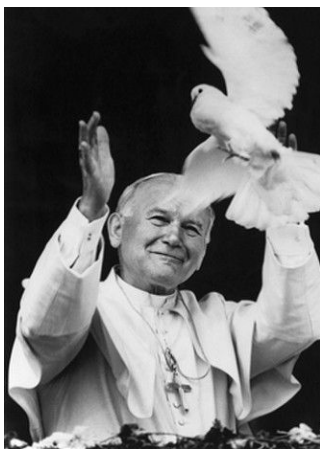
1. Na Velký pátek se bude konat v 15.00 hodin pobožnost křížové cesty v Bělském lese a na závěr žehnání trnové koruny a hřebů na velikém kříži.
2. V úpravě Lurdské kaple a nejbližšího okolí se nadále pracuje a bude pracovat minimálně celý rok 2020.
3. Náklady na vybudování křížové cesty a kříže si dosud vyžádaly kolem jednoho milionu korun. Díky štedrosti sponzorů a dárců nejsou žádné dluhy.
4. Jsou-li mezi čtenáři nebo jejich známými lidé ochotní přispět na budování okolí Lurdské kaple, a to formou finančního daru, či jinou formou, bude to přínos ke zkulturnění i duchovnímu i duševnímu pozvednutí místa. Proto Vás všechny, ať věřící, nevěřící, či ateisty, nebo jen prosté milovníky daného místa vyzývám, pomozte nám zdárně dokončit započaté dílo.

František Staněk

2. dubna si připomeneme 15 let od úmrtí Jana Pavla II., papeže, jehož 100. výročí narození budeme slavit 18. května, papeže, jehož ostatky (kapku krve) máme uloženy v obětním stole farního kostela Svatého Ducha. Vzpomínám si přesně na tu chvíli, kdy jsem se vracel z duchovní obnovy v předvečer neděle Božího milosrdenství v roce 2005 a zastihla mě zpráva o jeho smrti. Kdy jsme pustili ještě večer zvony kostela Navštívení Panny Marie, a kdy jsem dostal ještě večer několik sms a telefonátů i nevěřících lidí, kteří měli potřebu říct, že jim je to líto,

že ho měli rádi. Chceme si připomenout zástupy věřících, kteří se s ním přišli rozloučit do baziliky sv. Petra v Římě a nápisy *santo subito...* Mnozí z nás si pamatujeme pohřeb, kdy nynější emeritní papež Benedikt XVI. tak prostě a přesvědčivě končil promluvu, že nám bude Jan Pavel II. žehnat z okna domu svého Otce. Chtěl bych nám a naší farnosti vyprosit toto požehnání, chtěl bych nám vyprosit, abychom se zvláště v tomto roce k našemu světcovi často obraceli a prosili o mocnou přimluvu...

o. Vítězslav

Železný poutník

Týden před květnou nedělí se bude konat už 23. ročník Železného poutníka. Tato noční pout' začíná v 18.00 mši svatou na svatém Kopečku v Olomouci a končí 7.15 mši svatou na Hostýně. Během tohoto časového úseku se obvykle asi 600 lidí snaží ujít těchto 50 km v modlitbě, tichu, nebo i družném hovoru.

Já jsem se loni vydala se svou kamarádkou Danou na náš „jubilejní“ 10. ročník. Když jsem před deseti lety šla poprvé, abych tak symbolicky vstoupila do druhého půlstoletí svého života, byla jsem plna strachu a obav z neznáma. Loni jsem už věděla, do čeho „jdu“. Chci se s vámi podělit o pár myšlenek z této loňské pouti a možná i inspirovat další lidi z naší farnosti.

Na počátku cesty se obvykle snažím naplnit chůzi prosbami za blízké a pak i snahami usměrnit své unavené myšlenky k soustředění na modlitbu. Každý těžší úsek a kopec myslím na blížící se Velikonoce a na to, co za nás obětoval Ježíš. Ve světle těchto myšlenek zapomínám na bolavé klouby a svaly i na puchýře. Kolem prochází mnoho mladých veselých lidí, kteří zpívají nebo se modlí a jsou vždycky svěžím vánkem v dlouhé cestě. Asi po 25 km se dostavuje první únava, ta se ještě dá překonat euforií, že už půlku máme za sebou. Čím více se však blížíme k Bystřici, tím více si říkám (jako každý rok), že toto je určitě, ale už určitě naposled, víckrát už nejdu. Poslední kilometry se zdají být nekonečné. Konečně se nám otevírá výhled na Hostýnský chrám. Odměnou nám pak je ranní Hostýnská mše, kde se únavou většiny poutníků trochu zavírají oči. Řada z nás nemůže bolestí pokleknout, ale konečně můžeme říci: Došli jsme! Krásný pocit, který se nedá ani popsat. Na druhý den je neděle a já vstupuju do kostela Sv. Ducha, už vyspalá, najezená a odpočatá a dokonce zase můžu klidně pokleknout a říkám si (ostatně jako každý rok): „No, nebylo to tak strašné, doufám, že příští rok půjdeme znovu.“

Eva Kubištková

Bližší informace na: www.zeleznypoutnik.cz

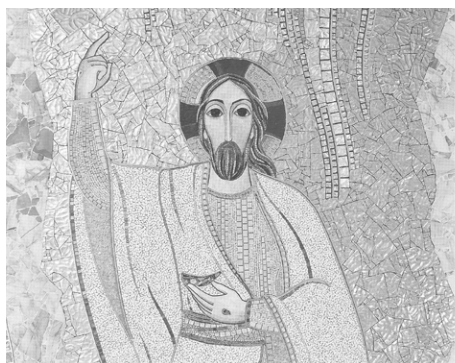
informace březem/duben

ZPOVĚDNÍ DNY VE FARNOSTI

Sv. Duch	4. dubna	9.00 - 12.00	13.30 - 16.30
Navštívení P. Marie	vždy přede mší svatou		
kaple ve Výškovicích	vždy přede mší svatou		

POŘAD BOHOSLUŽEB VELIKONOCE 2020

	Zelený čtvrtek 9. dubna	Velký pátek 10. dubna	Bílá sobota 11. dubna	Slavnost zmrtychvstání 12. dubna	Velikonoční pondělí 13. dubna
Sv. Duch	18.00	9.00 křížová cesta v Bělském lese 18.00 velkopáteční obřady	8.30 ranní chvály 9.00 - 17.00 tichá adorace	4.30 vigilie 8.30, 10.30 žehnání pokrmů	8.30 10.30
Navštívení P. Marie	18.00	8.00 křížová cesta 18.00 velkopáteční obřady	8.00 ranní chvály 19.00 Vigilie zmrtychvstání	7.30 žehnání pokrmů 9.00 žehnání pokrmů	7.30 9.00
kaple ve Výškovicích				18.00	7.15

Přejeme vám,
aby Kristovo vzkříšení
nebylo pouze jedním z mnoha
svátečních dnů v roce,
ale aby se ve vás
rozhořela skutečná radost,
která pramení
z osobního setkání s Pánem.

redakce